

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.III.30.375/2015/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Adó- és Vámhivatal ... Megyei Adóigazgatósága (képviselésében dr. Papp László jogtanácsos, jogtanácsos címe) által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal (felperes címe) felperesnek - a dr. Hajzer Gabriella (ügyvéd címe) ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2015. április 16. napján kelt 9.G.15-13-040145/47. számú ítélete ellen a felperes 49. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján, az alulírott napon - tárgyalás mellőzésével - tanácsulésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 (tizenöt) napon belül 10 000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A G.Ö. Korlátolt Felelősségű Társaságot (Cg.15-09-..., ..., ... u. 16.) 2011. március 23. napján jegyezték be a cégjegyzékbe. Alapításától a cég felszámolás alá kerüléséig az alperes volt önálló cégjegyzési joggal a törvényes képviselője. A G.Ö. Kft. ellen a felperes kezdeményezett felszámolási eljárást 2013. április 29. napján, a felszámolás kezdő időpontja 2013. augusztus 14. napja. Az alperes mint volt vezető tisztségviselő eleget tett a mérleg letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, valamint a felszámolási eljárás megindítását követően a Cstv. 31. §-a szerinti iratátadási kötelezettségét is bár késedelmesen, de teljesítette.

A felperes az elsőfokú bírósághoz 2013. november 12. napján benyújtott keresetlevelében kérte annak megállapítását, hogy az alperes mint a gazdasági társaság volt képviselője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adóhatóság 545 000 Ft összegű követelésének teljes mértékű kielégítését megghiúsította.

Kereseti kérelmét a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésének II. fordulata szerinti törvényi vélelemre alapította, egyrészt arra, hogy a nyilvános cégadatok szerint az adós társaság a beszámoló

letétbe helyezési kötelezettségének nem tett eleget, valamint arra, hogy az alperes a Cstv. 31. §-a szerinti rendelkezéseket megsértette.

A felperes az eljárás során a keresetét módosította, követelésének összegét 3 480 866 Ft összegben jelölte meg.

Az alperes a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte, előadva, hogy eleget tett az éves beszámoló közzétételi kötelezettségének, és bár késedelmesen, de a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségeinek is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, és a felperest 50 000 Ft perköltség megfizetésére kötelezte. A fellebbezett ítéletében megállapította, hogy a volt vezető tisztségviselő eleget tett a mérleg letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, továbbá a Cstv. 31. §-a szerinti iratátadási kötelezettségét - bár késedelmesen - szintén teljesítette.

A felperest a Pp. 78. §-a alapján teljes pervesztessége tekintettel kötelezte 50 000 Ft perköltség megfizetésére, a perköltséget pedig mint ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdésére hivatkozva mérlegeléssel állapította meg a jogvita bonyolultságához, a képviselő szakmai nehézségéhez, az előkészítő beadványok tartalmához és terjedelméhez igazodva.

Az ítéletnek a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezése ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, a Pp. 78. § (1) és 80. § (2) bekezdésére hivatkozva, ennek a rendelkezésnek a megváltoztatását kérte, a felperes perköltségviselésre kötelezésének mellőzését, és alperesnek a felperesi perköltségben történő marasztalását.

Elismerte, hogy az alperes a per során eleget tett a Cstv. 31. §-ában rögzített kötelezettségének, ezáltal utóbb, az ítélet meghozatalakor felelőssége a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti vélelem alapján nem volt megállapítható. A felperes azonban keresetlevelét a felszámolás kezdő időpontját követő 3 hónappal adott a felszámolónak arra a tájékoztatására terjesztette elő, hogy az alperes a Cstv. 31. §-ában rögzített kötelezettségének felszólítás ellenére sem tett eleget, így a perre okot adott. Álláspontja szerint az alperes a Pp. 8. §-ába is ütköző módon a vélelmet megalapozó körülményt utóbb hárította el, azonban korábbi mulasztásával a felperest mint hitelezőt arra indította, hogy vele szemben pert kezdeményezzen. Az elsőfokú bíróság nem mérlegelte teljeskörűen az alperesi magatartást és kizárólag a pernyertességre tekintettel kötelezte a felperest az alperes perköltségének a megfizetésére.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezett részének indokai alapján történő helybenhagyását, és a felperes másodfokú perköltségviselésre kötelezését kérte azzal, hogy jogi képviselője általános forgalmi adó fizetésére nem köteles.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az alperes részére megállapított perköltséget megfelelő módon mérlegelte, az alperes valamennyi tárgyaláson előadta, hogy mely időpontokban került sor a Cstv. 31. §-a szerinti iratátadásra, elismerve, hogy késedelmesen teljesítette kötelezettségét. A felperes ezeknek a tényeknek az eljárás során mindvégig a tudatában volt, így a Pp. 160. § (1) bekezdése alapján a keresetétől elállhatott volna. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a perköltség mértékét is helyesen állapította meg.

A felperes az alperes ellenkérelmének ismeretében előterjesztett fellebbezés-kiegészítésében továbbra is hangsúlyozta, hogy az alperes a perre okot adott, hiszen a per megindításának időpontjában - sőt egészen a per harmadik tárgyalási hatánapjáig - fennálltak azok a körülmények, amelyek az alperes vélelmezett felelősségének megállapítását lehetővé tették volna. Álláspontja szerint az alperes mind a felszámolási, mind a peres eljárás során a Pp. 8. §-ába ütköző magatartást tanúsított, a per során nyilvánvalóan valótlan tartalmú nyilatkozatokat tett, hiszen már az első tárgyaláson azt nyilatkozta, hogy az iratátadás megtörtént.

Az ítélet tábla a polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között (247. §) vizsgálta felül, kizárólag a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezés tekintetében határozott.

Figyelemmel arra, hogy a fellebbezés csak a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezést támadta, és a felek tárgyalás tartását nem kérték, az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdésének helyes alkalmazásával kötelezte a pervesztes felperest az alperes perköltségének viselésére. A Pp. 80-81. §-a határozza meg a perköltségviselésre vonatkozó általános rendelkezéstől eltérő azokat a tényállási elemeket, amelyek esetében a pervesztességtől függetlenül, vagy a megállapított marasztalási összeghez igazodóan kell a perköltségviselésről rendelkezni.

Alaptalan a felperesnek arra történő hivatkozása, hogy az alperes a Pp. 8. §-ába ütköző módon hárította el a vélelmet megalapozó körülményt. A Pp. 8. §-a a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét, az ezzel összefüggésben a bíróság által teljesítendő pervezetési kötelezettséget, valamint a rosszhiszemű pervitel következményeit szabályozza. Az, hogy az alperes a felszámolás kezdő időpontjától számítottan határidőn belül nem, de a felperesi kereset előterjesztését követően, az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőzően a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségeit teljesítette, nem minősül rosszhiszemű pervitelnek.

Alaptalan a felperesnek a Pp. 80. § (2) bekezdésére történő hivatkozása is.

A Pp. 80. § (2) bekezdése szerint, az a fél, aki egyes perbeli cselekményeket sikertelenül végez, vagy egyes perbeli cselekményekkel indokolatlanul késedelmeskedik, avagy valamely hatánapot vagy határidőt mulaszt, vagy más módon felesleges költségeket okoz, az ebből származó költségeinek megtérítését pernyertessége esetén sem igényelheti, illetőleg az ellenfél ebből eredő költségeinek megtérítésére a per eldöntésére való tekintet nélkül kötelezhető.

A Cstv. 31. § (1) bekezdése részletesen szabályozza, hogy a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet volt vezető tisztségviselője milyen okiratokat köteles elkészíteni, azokat a felszámolónak és az adóhatóságnak átadni, milyen értesítési, tájékoztatási, nyilatkozattételi és egyéb kötelezettségei állnak fenn. A cselekmények nem perbeli cselekményeknek minősülnek.

Az elsőfokú bíróság az ügyben több tárgyalást tartott, amennyiben az alperes terhére határnap, vagy határidő mulasztása állapítható meg, vagy más módon a felperesnek felesleges költségeket okozott, a felperes ebből eredő költségének megtérítésére - a Pp. 80. § (2) bekezdése alapján - a per eldöntésére való tekintet nélkül kötelezhető lett volna. A felperes azonban fellebbezésében nem erre hivatkozott, kizárólag arra, hogy a keresetindítás kezdő időpontjában az alperes a Cstv. 31. §-ába foglalt kötelezettségeinek nem tett eleget, ezért a perre okot adott. Álláspontja szerint azt kellett volna mérlegelni, hogy alperes kizárólag a keresetindítás hatására teljesítette a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségeit.

A Pp. 80. § (1) bekezdése szerint, ha az alperes a perre okot nem adott, és a követelést az első tárgyaláson azonnal elismeri, az alperes költségében a felperest kell elmarasztalni.

Azt, hogy a fél perre okot adott, a jogalkotó kizárólag a Pp. 78. §-a szerinti pervesztesség, illetve pernyertesség körében értékeli, ezzel szemben még a pervesztés alperes (a fenti rendelkezése alapján) is igényt tarthat arra, hogy a bíróság a felperest az alperes költségében marasztalja, amennyiben ő nem adott okot a perre, és a követelést az első tárgyaláson azonnal elismeri. Jelen esetben nem ez az eset áll fenn, így - részben az alperesi ellenkérelemben foglaltakkal egyezően - a felperesnek arra lett volna lehetősége, hogy keresetétől a per fő tárgya tekintetében elálljon, és kizárólag perköltség-igénye tekintetében tartsa azt fenn, hiszen a keresetindítás időpontjában az alperes a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségeit még nem teljesítette. Az azonban, hogy a felperes ezzel a lehetőséggel nem élt, hanem a bíróságtól az ügy érdemében is döntést kért, azzal a következménnyel jár, hogy az alaptalan keresete folytán - az elsőfokú bíróság által helyesen alkalmazott - Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes alperes elsőfokú perköltségének megtérítésére.

A felperes fellebbezés-kiegészítésében már hivatkozott arra, hogy az alperes az iratátadásról tett valótlan nyilatkozatával rosszhiszemű pervitelt tanúsított, ennek következményeként azonban nem a Pp. 80. § (2) bekezdésére alapítottan érvényesített perköltség-igényt, azaz, nem arra figyelemmel, hogy az alperes a felperesnek ezzel a rosszhiszemű magatartásával felesleges költséget okozott, illetve a bíróságnak az alperes rosszhiszemű magatartása folytán kellett az ügyben több tárgyalási határnapot tartani. Erre tekintettel ez az érvelése sem releváns, és nem változtat azon, hogy az elsőfokú bíróságnak is a perköltségviselés kérdésében a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kellett állást foglalnia.

Az alperesi ellenkérelemben foglaltakkal szemben a felperes fellebbezésében a megállapított perköltség mértékét nem tette vitatottá, kizárólag annak jogalapját, erre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított perköltséget a mértéke tekintetében nem vizsgálta.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdésének I. fordulata alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az írásban érdemi észrevételt előterjesztő alperes másodfokú perköltségének megtérítésére. Az ítéletábra a meg nem határozható

pertárgyértékű ügyben a kifejtett ügyvédi tevékenység alapján az alperes másodfokú perköltségét ügyvédi munkadíjban állapította meg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján a kifejtett tevékenység időszükségletét figyelembe véve 10 000 Ft-ban, tekintettel arra is, hogy az alperesi jogi képviselő bejelentette, hogy általános forgalmi adó viselésére nem köteles.

D e b r e c e n, 2015. szeptember 24.

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Görög Attila sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó